

Οι περιπέτειες της Ρίτσας της Σταγονίτσας

Κατευθυνόμενη συμμετοχική δουλειά όλης της τάξης
2ο Δημοτικό Σχολείο Συκεών Θεσσαλονίκης
Τάξη Γ1 – 2005-2006

Μια φορά κι έναν καιρό, όχι πολλά χρόνια πριν, μια ζεστή καλοκαιρινή μέρα, είχε τόση ζέστη, καύσωνα, που μέχρι και ο ήλιος αναγκάστηκε να φορέσει γυαλιά και να κρατήσει ομπρέλα για να μην πάθει ηλίαση και καεί. Σε μια γαλαζοπράσινη θάλασσα κολυμπούσανε μικροί, μεγάλοι, σταγόνες, ηλιαχτίδες μέχρι και ο άνεμος κατέβαινε χαμηλά να δροσιστεί κι αυτός από τους αφρούς της θάλασσας.

Μια μικρούλα σταγονίτσα, η Ρίτσα η Σταγονίτσα κολυμπούσε κι αυτή χαρούμενη με τις αδελφές της και έκανε βουτιές στα βαθιά μέχρι που άρχισε να ζαλίζεται και να μη νιώθει καλά απ' την πολλή ζέστη. Ξαφνικά ένιωσε να πετάει, να πετάει, να πετάει και πριν το καταλάβει βρέθηκε στον ουρανό και έβλεπε τον κόσμο από ψηλά.

Είδε τις αδερφές της που την ψάχνανε, βουτούσαν στα βαθιά, κολυμπούσαν γύρω - γύρω, βγήκαν στα ρηχά μάταια όμως. Είδε παιδιά να τσαλαβουτάνε στα ρηχά, να παίζουν στην άμμο, να χτίζουν κάστρα. Είδε νεαρούς και νεαρές να κάνουν σκι και να σκίζουν τα νερά με τα γρήγορα ιστιοφόρα, ψαράδες να προσπαθούν να ψαρέψουν.

«Τι ωραία!» που είναι τα παιχνίδια με το νερό σκέφτηκε η Ρίτσα η Σταγονίτσα και δε χόρταινε να βλέπει. Βλέπει κι ένα μεγάλο καράβι. «Για που ταξιδεύει

άραγε;» αναρωτιέται η Σταγονίτσας μας. Πριν προλάβει να του ευχηθεί καλό ταξίδι βλέπει κάτι που τη στεναχωρεί, η θάλασσα γύρω από το καράβι έχει γίνει μαύρη. Τα ψάρια φεύγουν γρήγορα να προλάβουν να απομακρυνθούν πριν πάθουν ασφυξία.

Η Ρίτσα η Σταγονίτσα γυρνάει το κεφάλι της από την άλλη μεριά, στενοχωρημένη δεν τους καταλαβαίνει τους ανθρώπους, γιατί βρωμίζουν τα νερά, γιατί μολύνουν τις θάλασσες. Θέλει να φωνάζει δυνατά: «Όχι, μη, μην πετάτε βρωμιές και σκουπίδια, μη μολύνετε τις θάλασσες, κινδυνεύουν τα ψάρια, κινδυνεύει και η δική σας ζωή άνθρωποι άμυαλοι».

Ξαφνικά η Ρίτσα η Σταγονίτσα καταλαβαίνει ότι δεν είναι μόνη της και άλλες σταγονίτσες ήρθαν να τις κάνουν συντροφιά. Δεν τις γνωρίζει, πολύ γρήγορα όμως γίνανε μια παρέα, γίνανε φίλες.

Εκείνη την ώρα φύσηξε ένας δυνατός άνεμος. Η Ρίτσα η Σταγονίτσα με τις φίλες της βρέθηκαν σ' ένα σύννεφο και ξεκίνησαν για ένα ταξίδι στο άγνωστο. Πόσα πράγματα είδαν! ποτέ δεν μπορούσαν να φανταστούν πως ο κόσμος είναι τόσο μεγάλος.

Πέρασαν πάνω από καταπράσινους κάμπους, μεγάλες πολιτείες, μικρά χωριά, ψηλά βουνά και απέραντες ερήμους. Τι όμορφα που είναι! πόσο της

άρεσαν αυτά που έβλεπε, δέντρα, φυτά, καρποί, άνθρωποι, ζώα!

Σε λίγο η Ρίτσα η Σταγονίτσα άρχισε να κρυώνει. Κρύωναν και οι φίλες της και μαζεύτηκαν η μια δίπλα στην άλλη για να ζεσταθούν, μα ο αέρας δεν μπόρεσε να τις συγκρατήσει και άρχισαν να πέφτουν στη γη. Οι σταγονίτσες φοβήθηκαν, έπεφταν με μεγάλη ταχύτητα.

- Θα γκρεμοτσακιστούμε, είπε η Ρίτσα η Σταγονίτσα.
- Θα φάμε τα μούτρα μας, είπε μια φίλη της.
- Θα σπάσουμε τα πόδια μας.
- Ωχ! Ωχ! φοβάμαι, ήταν η τελευταία φωνή που ακούστηκε.

Εκείνη την ώρα η Ρίτσα η Σταγονίτσα προσγειώθηκε στα φύλλα ενός δέντρου και άρχισε να γλιστράει σιγά σιγά ώσπου βρέθηκε στη γη.

Ξάφνου άρχισε να πνίγεται, δεν μπορούσε να αναπνεύσει, άρχισε να βήχει. Μια άσχημη μυρωδιά υπήρχε παντού, «φυτοφάρμακα» σκέφτηκε και κύλησε γρήγορα πιο κάτω για να την ρουφήξει η γη. Πήγαινε όλο και πιο βαθιά για να γλιτώσει από την άσχημη μυρωδιά.

Επιτέλους βρήκε ένα υπόγειο ποτάμι και πήδησε με λαχτάρα στα δροσερά νερά του. Τι ωραία που αισθανόταν τώρα καθαρή και δροσερή να τρέχει με τις άλλες σταγονίτσες σ' έναν αγώνα δρόμου, ίσως

συναντήσει και κάποιες από τις φίλες της ή ίσως και κάποια από τις αδελφές της. «Πόσο της πεθύμησε! τι κάνουν άραγε; πού βρίσκονται;» αναρωτιέται η Ρίσα η Σταγονίτσα. Ένα μόνο δεν της αρέσει στο υπόγειο ποτάμι, το σκοτάδι. Εκεί κάτω υπήρχε βαθύ, πυκνό σκοτάδι.

Ξαφνικά βλέπει ψηλά λίγο φως, κατάλαβε πως βρισκόταν σ' ένα βαθύ πηγάδι και ψηλά έβλεπε ένα κομμάτι ουρανού. Η Ρίσα η Σταγονίτσα πιάστηκε από τα τοιχώματα του πηγαδιού για να μην την παρασύρει το ρεύμα. Φτάνει, χόρτασε το σκοτάδι, δεν ήθελε άλλο σκοτάδι. Εκείνη την ώρα είδε έναν κουβά να κατεβαίνει στο πηγάδι. «Σώθηκα! Σώθηκα!» άρχισε να φωνάζει και μ' έναν πήδο βρέθηκε στον κουβά. Πριν το καταλάβει βρέθηκε από τον κουβά σε μια κατσαρόλα που έβραζε στη φωτιά. Η σταγονίτσα μας άρχισε να ζεσταίνεται, να ιδρώνει, να ζαλίζεται και σε λίγο άρχισε να πετάει, να πετάει και περνώντας από το ανοιχτό παράθυρο βρέθηκε να ταξιδεύει στο γαλανό ουρανό. Θυμήθηκε τι ωραία που είναι να ταξιδεύει και να βλέπει τον κόσμο από ψηλά. Εκεί ψηλά συνάντησε και κάποιες παλιές της φίλες και είπαν τα νέα τους.

Ένας ψυχρός αέρας άρχισε να φυσάει και η Ρίσα η Σταγονίτσα άρχισε να κρυώνει, σε λίγο πάγωσε και

επειδή δεν άντεχε το πολύ το κρύο προτίμησε να κατέβει στη γη.

Τι ωραίο που ήταν αυτό το ταξίδι της επιστροφής, χόρεψε με τις άλλες νιφάδες του χιονιού έναν τρελό χορό και στροβιλίστηκε στον αέρα πριν ακουμπήσει απαλά απαλά στη γη που ήταν ντυμένη στα άστρα.

Παιδιά ντυμένα με μπουφάν, κουκούλες και γάντια έπαιζαν χιονοπόλεμο και έφτιαχναν χιονάνθρωπο. Η Ρίτσα η Σταγονίτσα δεν προλάβει να πάρει ανάσα. Τη μια βρισκόταν σε μια χιονόμπαλα, την άλλη στα μαλλιά ενός παιδιού, μετά πάλι στη γη και τελικά βρέθηκε στο κεφάλι ενός χιονάνθρωπου. «Επιτέλους θα ξεκουραστώ» φώναξε ανακουφισμένη.

Μπα που τέτοια τύχη. Την άλλη μέρα ένας ζεστός ήλιος πρόβαλε στον ουρανό και ο χιονάνθρωπος άρχισε να λιώνει. Η Ρίτσα η Σταγονίτσα βρέθηκε να κυλάει στα λασπόνερα του δρόμου. Τι ταλαιπωρία κι αυτή, έμαθε πως είναι να βρίσκεσαι κάτω από τη σόλα ενός παπουτσιού, αλλά και κάτω από τη ρόδα ενός αυτοκινήτου. Από στρόγγυλη που ήταν κινδύνεψε να

γίνει πλακέ. Ευτυχώς σε λίγο βρέθηκε σ' έναν χείμαρρο και στη συνέχεια σ' έναν μεγάλο ποταμό.

«Απ' το κακό στο χειρότερο» σκέφτηκε η Ρίτσα η Σταγονίτσα όταν διαπίστωσε ότι τα νερά του ποταμού ήταν θολά και μύριζαν. «Μα από πού τόση βρώμα» αναρωτιόταν. Δεν άργησε να το καταλάβει όταν είδε βρομόνερα από μεγάλους σωλήνες να πέφτουν στο ποτάμι.

«Οι άνθρωποι, πάλι οι άνθρωποι, που καταστρέφουν το σπίτι τους» φώναξε αγανακτισμένη η Ρίτσα η Σταγονίτσα και προχώρησε πιο γρήγορα με την ελπίδα να βρει καθαρά νερά.

